

Az Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a felperesi meghatalmazott neve (cím.) meghatalmazott által képviselt **felperes neve** (felperes címe) **felperesnek** - a Dr. Tarcsi Csaba (3530 Miskolc, Kandia u. 12-14.) jogtanácsos által képviselt **Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága** (3530 Miskolc, Kandia u. 12-13.) **alperes** ellen adó tárgyában hozott **közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt** indított perében meghozta az alábbi

Í T É L E T E T :

A bíróság a felperes kereseti kérelmét **e l u t a s í t j a .**

A le nem rótt eljárási illetéket a Magyar Állam viseli.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek **15 napon belül 15.000** (Tizenötezer) Ft perköltséget.

A bíróság ítélete ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S :

A bíróság a felperes kereseti kérelme, az alperes érdemi nyilatkozata, a csatolt közigazgatási iratok tartalma és a peres eljárás során keletkezett iratok alapján az alábbiakat állapította meg:

A felperes 2011. június 21-én illetéktartozás adónemben fennálló adótartozása mérséklése iránti kérelmet terjesztett elő. Az illetéktartozás egy korábbi bírósági peres eljárás eredményeként keletkezett, mert az adózó abban a perben elvesztés lett és a bíróság kötelezte az illeték utólagos megfizetésére.

A jelen pert megelőző közigazgatási eljárás során az adózó a 2011. június 21-ei kérelmét a Nemzetgazdasági Minisztérium Adó- és Vámigazgatási Főosztály Adóigazgatási Osztály a tájékoztató levél száma. számú tájékoztatására hivatkozással ismételt méltányossági kérelemként terjesztette elő. Kérelme indokolásaként többek között előadta, hogy adatszolgáltatási kötelezettségének elmulasztása terhére nem róható és csatolta a felsőtárkányi zártkerti ingatlanok tulajdoni lapjainak másolatát is.

Az adózó korábban, 2009. évben is nyújtott be az illetéktartozás elengedésére vonatkozó kérelmet.

Az első fokon eljáró Nemzeti Adó- és Vámhivatal Heves Megyei Adó Igazgatósága 2011. június 27-én kelt iratában nyilatkozattételre hívta fel az adózót a kérelem benyújtásakor személyi, jövedelmi, vagyoni viszonyai tekintetében. Az adózónak a megküldött adatlapon kellett nyilatkoznia. Az adóhatóság részletes tájékoztatást adott a kérelmezőnek az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCIII. tv. (továbbiakban. Art.) 133. § és 134. § rendelkezéseiről, mely a fizetési könnyítés iránti kérelmek illetve a mérséklés és elengedés iránti kérelmekre vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket tartalmazta.

A kitöltött adatlapot 2011. július 12-én nyújtotta be az adózó, melyben előadta hogy késedelmi pótlék adónemben 6.436 Ft, bírság adónemben 9.600 Ft, adóhatósági eljárási illeték adónemben 7.400 Ft valamint a Heves megyei illeték adónemben 235.620 Ft adótartozására kér mérséklést illetve adó elengedést. Határozottan nyilatkozott arról hogy részletfizetés engedélyezését nem kéri. Feltárta, hogy a 3 tagú családnak milyen havi rendszeres kiadásai vannak, milyen összegben. Nyilatkozott továbbá arról is, hogy neki és házastársának milyen ingatlanok állnak tulajdonában illetve egy személygépjármű használói, amely után havi lízingdíjat fizetnek.

A kérelmet első fokon a Nemzeti Adó és Vámhivatal Heves Megyei Adóigazgatósága bírálta el és az első fokú közigazgatási határozat száma -es számú határozatával, a kérelmet elutasította.

Az adózó a határozattal szemben fellebbezéssel élt, melyet a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága Hatósági Főosztály Hatósági Osztály 1 bírált el a 2011. október 6-án kelt a másodfokú közigazgatási határozat száma -es számú másodfokú határozatával, az elsőfokú határozatot helybenhagyva.

Az adózó a fenti közigazgatási határozat elsőfokú közigazgatási határozatra is kiterjedő felülvizsgálata iránt kereseti kérelmet nyújtott be, melyben a határozatok hatályon kívül helyezését és az eljáró közigazgatási szerv új eljárásra történő kötelezését kérte, mert álláspontja szerint az illetéktartozás elengedésére vonatkozó kérelmének elutasítása nem volt megalapozott.

A kereset hivatkozik arra, hogy a méltányossági kérelem elbírálása során az adóhatóságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a megélhetés súlyos veszélyeztetettsége fennáll-e, és vizsgálni kellett az adózó és a vele közös háztartásban élő közeli hozzátartozók egy főre eső nettó jövedelmét. A felperes állítása szerint az adóhatóság sem az első, sem a másodfokú eljárás során nem vette teljeskörűen figyelembe a család rendszeres havi kiadásait illetve az egy főre eső jövedelemnél a kiadások nem kerültek levonásra, ezért helytelenül állapította meg az adóhatóság, hogy az egy főre eső jövedelem oly módon számítható, hogy a 146.376 Ft összegű havi bevételeket a családot alkotó személyek számával, 3 fővel kell elosztani.

Előadta, hogy a kiadások teljeskörű feltárása az adózó érdeke, hiszen azt le kell vonni az egy főre eső jövedelemből.

Sérelmezte az adózó, hogy az adóhatóság azt állapította meg határozatában, hogy az adózó és együtt élő közeli hozzátartozója 1/1 tulajdoni hányadban több lakhatást biztosító ingatlanok és egyéb mezőgazdasági jellegű ingatlanok is a tulajdonosa, mert személy szerint a felperes nem rendelkezik 1/1 tulajdoni hányadú lakhatást biztosító és egyéb mezőgazdasági jellegű ingatlanokkal sem. Részletesen feltárta az adózó, hogy neki illetve házastársának mely ingatlanok, milyen tulajdoni hányadban állnak a tulajdonában. Hivatkozott arra, hogy a felsőtárkányi mezőgazdasági ingatlanok, amelyeket megörökölt 1/8-ad illetve 3/8-ad tulajdoni arányban valójában parlagon lévő területek, művelés alatt nem állnak és értéktelenek, azok forgalmi értéke 1.124 Ft illetve 1.045 Ft. Ténylegesen hasznosítani nem tudja őket, abból haszna nem származik.

Sérelmezte, hogy a házastársa 1/1 arányú különvagyont képező egri lakását is figyelembe vette az adóhatóság a vagyoni viszonyok értékelésekor, mert hivatkozása szerint a házastárs különvagyont a Csjt. szabályai szerint figyelmen kívül kellene hagyni, arra is tekintettel hogy az adóhatóság követelése bírósági illetéktartozás, férje nem volt az elvesztett bírósági per részvevője, ezért az illetéktartozás megfizetéséért őt semmilyen módon felelősség nem terhelheti. Az egri lakást házastársa elhalt szüleitől örökölte. Ugyancsak öröklés útján jutott a szilvásváradai erdőrészelethez kárpótlásként, melynek értéke kb. 30.000 Ft.

A házastárs tulajdonában áll 1/1 tulajdoni arányban az ostorosi pince, amelyet rengeteg munkával hozott rendbe a férje, körülbelüli forgalmi értéke 60.000 Ft.

Sérelmezte, hogy a másodfokú határozat megállapítása szerint az adózó személygépjármű tulajdonnal is rendelkezik, holott valójában neki nincs személygépkocsija. A család által használt gépjárművet lízingelik, havi lízingdíjat fizetnek. Sérelmezte azt is, hogy az adóhatóság megállapítása szerint a gépjármű fenntartási költségek viselésének képessége meghaladja a megélhetés súlyos veszélyeztetettségének törvényi kritériumát az alperes megállapítása szerint. Hivatkozása szerint a személygépjárműre szükségük van, mert súlyos gerincbeteg és gyakran kell kezelésre járnia. Önmagában az hogy személygépkocsit használnak, még nem zárja ki a megélhetés súlyos veszélyeztetettségének megállapítását. Állítása szerint az adóhatóság által lakásukon tartott helyszíni szemle jegyzőkönyve és fényképfelvételek is alátámasztják, hogy átlagos körülmények között élnek, jelentős vagyontárggyal, megtakarítással nem rendelkeznek.

Sérelmezte az adózó, hogy az adóhatóság hátrányára értékelte azt, hogy gyermeke állandó lakcíme a házastársa egri lakásának címe és nem az ostorosi ingatlancím.

Utalt a felperes arra, hogy az Art. 1. § (6) bekezdése alapján az adóhatóság köteles méltányosan eljárni, ha a törvényben meghatározott feltételek fennállnak.

A felperes kereseti kérelmét 5. sorszám alatti, 12. sorszám alatti és 18. sorszám alatti előkészítő irataival kiegészítette. Részben megismételte a korábbi beadványaiban kifejtett

jogi álláspontját illetve az alperes ellenkérelmében foglalt jogi érvelésre tett észrevételt. Hivatkozott arra, hogy a közigazgatási hatósági eljárásról szóló 2004. évi XCL. tv. (továbbiakban: Ket.) 50. § (1) bekezdése alapján a hatóság a döntéshozatalhoz szükséges tényállást köteles feltárni, ez állítása szerint a döntéshozatal előtt kellő alapossággal nem történt meg és nem vett figyelembe az adóhatóság a személyi, jövedelmi, vagyoni viszonyok értékelésekor minden lényeges körülményt.

Utalt a 7003/2007. (AEÉ 10.) APEH irányelvben foglaltakra, a méltányossági eljárás lefolytatásánál irányadó szempontokra és részletezte, hogy álláspontja szerint mely határozati megállapítások sértik a méltányos elbírálás elvét, köztük az Art. 133. - 134. §-ban foglaltakat.

A felperes a 18. sorszám alatti előkészítő irata mellékleteként a házastársával kötött 2003. december 10-ei keltű házastársi vagyonközösséget érintő megállapodást, 18/2. sorszám alatt az APEH Észak-magyarországi Regionális Igazgatósága Fizetési Kedvezmények Osztálya 3 módosító határozat száma -as számú módosító határozatát és az APEH Elnökének a felügyeleti intézkedés iktató száma -as iktatószámú felügyeleti intézkedés keretében hozott határozatát, mely 2009. évben benyújtott méltányossági kérelmeit az adózónak illetve kiskorú gyermekének, Varró Anna adózónak a méltányossági kérelmeit elbírálta. A felperesi érvelés szerint a felügyeleti intézkedés keretében hozott elnöki határozat indokolása rámutat, hogy ugyanazon adóévben más-más közigazgatási eljárás során az adóhatóság nem értékelheti másként az adózó és vele egy háztartásban élő személy jövedelmi, vagyoni viszonyait és 2009-ben az adóhatóság látott jogi lehetőséget arra, hogy az addig esedékes adózói illetéktartozások illetve a kiskorú terhére megállapított illetéktartozás elengedésre kerüljön.

Az alperes érdemi nyilatkozatában a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte jogtanácsosi munkadíj és készkiadás címén.

Az alperes érdemi nyilatkozatában arra hivatkozott, hogy az adóhatóság az ismételt benyújtott méltányossági kérelmet teljeskörűen bírálta el, a kérelem benyújtásakor személyi, jövedelmi, vagyoni viszonyokat feltárta. Ennek során egyrészt értékelte az adózó által benyújtott adatlapon feltüntetett adatokat, beszerezte a felperes és házastársa tulajdonában álló ingatlanokra vonatkozó közhiteles ingatlannyilvántartási adatokat, a gépjármű kapcsán a személygépkocsira vonatkozó nyilvántartási adatokat. Az adóhatóság a kérelem elbírálásakor azt tudta megállapítani, hogy a felperes és a vele együtt élő közeli hozzátartozók, melyet 3 fő létszámban vett figyelembe, a házastársat és a kiskorú gyermeket is tekintve, megélhetése és lakhatása biztosított, a lakhatást biztosító ingatlanon kívül egyéb ingatlanok is állnak tulajdonukban és a felperes által tett nyilatkozatok a kiskorú gyermek állandó lakóhelyére vonatkozóan ellentmondásosak. A megélhetés súlyos veszélyeztetettségét megállapítani nem lehetett.

Hivatkozott az alperes arra, hogy kérelemre induló adómérséklési engedélyezési eljárásról

volt szó, ahol a kérelmezőnek kell szolgáltatnia és bizonyítania teljeskörűen a személyi, jövedelmi, vagyoni viszonyokra vonatkozó adatokat illetve bizonyítani azt, hogy a kérelem teljesítésének törvényi feltételei fennállnak.

Az Art. 134. § (1) bekezdése alapján az adóhatóság azt vizsgálhatta meg, hogy az adózó és a vele együtt élő közeli hozzátartozók megélhetésének súlyos veszélyeztetettsége az adótartozás illetve szankciók megfizetése esetén fennáll-e.

A feltárt adatok alapján mérlegelve az összes körülményt, a megélhetés súlyos veszélyeztetettsége nem volt megállapítható.

Nem helytálló azon felperesi érvelés, hogy az ügyben a férj különvagyonát képező ingatlanok és az azokhoz szükségszerűen kapcsolódó kiadások és esetleges bevételek a család vagyoni helyzetének feltárása során nem bírnak jelentőséggel. A közös háztartás fogalmából adódóan, a közös háztartásban élő családtagok a megszerzett jövedelmeik összegéből közösen viselik a keletkező kiadásaikat. Megalapozott ezzel kapcsolatosan a felperes azon hivatkozása, hogy az általa elveszített per miatt keletkezett illetéktartozásért a perben részt nem vevő családtagjai nem tartoznak anyagi felelősséggel, azonban annak vizsgálatánál, hogy a felperes adótartozásának egyösszegben vagy részletekben történő önkéntes teljesítése a saját illetve vele közös háztartásban élők megélhetését súlyosan veszélyezteti-e, az adóhatóságnak figyelemmel kellett lennie a közös háztartásban élők tulajdonát képező valamennyi vagyontárgyra, függetlenül attól hogy azok külön vagy közös vagyonba tartoznak.

Az ügyben eljáró adóhatóság a lehető legteljeskörűbben feltárta a tényállást, értékelte az adózó által szolgáltatott adatokat és hivatalból beszerezte az általa elérhető egyéb nyilvántartási adatokat, továbbá helyszíni szemlét is tartott a család életkörülményeinek feltárása céljából.

A felperes keresetében vitatja a közös háztartásban élők egy főre jutó jövedelmeinek adóhatóság által meghatározott módját. Az egy főre jutó jövedelem meghatározásánál az alperes érvelése szerint a közös háztartásban élők jövedelmének összegét kell elosztani az érintett személyek számával. Amennyiben az így kapott összeg nem éri el a mindenkori legkisebb öregségi nyugdíj összegét és ennek tényét a rendelkezésre bocsátott vagyoni, jövedelmi adatok is igazolják, az adóhatósági gyakorlat szerint a létfenntartás veszélyeztetettsége a mindennapi megélhetés további vizsgálata nélkül is fennáll.

Abban az esetben, ha az egy főre eső jövedelem nem éri el a mindenkori legkisebb öregségi nyugdíj összegét, az adóhatóság a mindennapi megélhetés súlyos veszélyeztetettségének fennállását a kérelmező által bizonyított illetve a hivatalból rendelkezésre álló jövedelmi vagyoni adatok, a háztartás kiadási oldalának tételes vizsgálatával mérlegelés útján állapítja meg. Nem fogadható el ezért a keresetlevélben előadott azon vélemény megalapozottsága sem, amely szerint az adóhatóság a felperesi kérelmet alapvetően azért utasította el, mert a vele közös háztartásban élők egy főre eső jövedelme a legkisebb öregségi nyugdíj összegét nem haladja meg, ezért a kiadásokra vonatkozó nyilatkozat teljeskörűsége a kérelem

elbírálása szempontjából nem releváns.

A felperes családja esetén a teljes jövedelem 3 fővel került elosztásra, így az 1 főre jutó jövedelem összege 48.792 Ft-ban került meghatározásra, mely meghaladja a létminimum összegét. Ezért megvizsgálta az adóhatóság az adózó által feltárt kiadásokat is és azok teljeskörűségét. Ennek kapcsán állapította meg azt, hogy az egri lakással kapcsolatos kiadások tekintetében a felperes nem szolgáltatott adatot.

Az adózói nyilatkozat ellentmondásosságára csak abban a vonatkozásban hivatkozott az adóhatóság, hogy az adózó különböző beadványaiban illetve a helyszíni szemle során eltérő tartalmú nyilatkozatot tett a vele közös háztartásban élő személyek számát érintően, ebből a szempontból volt kizárólag jelentősége annak, hogy a kiskorú gyermek állandó bejelentett lakóhelye az egri lakás címe. Az adatlapon a felperes azt nyilatkozta, hogy a vele közös háztartásban élő személyek száma 2, férje és gyermeke, míg a helyszíni szemlén felvett jegyzőkönyvben már csak a férjét nyilatkozta vele közös háztartásban élőknek. Ettől függetlenül az egy főre eső jövedelem az egyháztartásban, együtt élő 3 főre lett megállapítva.

A bíróság a felperes kereseti kérelmét a Pp. XX. fejezetének szabályai szerint lefolytatandó közigazgatási perben bírálta el.

A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (továbbiakban: Pp.) valamint a közigazgatási és hatósági eljárásról szóló 2004. évi CXL. tv. (továbbiakban: Ket.) 109. §-a alapján a bíróságnak azt kellett megvizsgálnia, hogy a 30 napon belül benyújtott kereseti kérelem korlátain belül az alperesi határozat sért-e anyagi jogi vagy eljárásjogi jogszabályt, történt-e hatósági mulasztás vagy helytelen jogszabályértelmezés.

A Pp.324. § (2) bekezdés a) pontja, Pp. 339/A. §-a értelmében a meghozatalkor hatályban volt jogszabályok és fennálló tények alapján kellett a felülvizsgálatot elvégezni.

Figyelemmel arra, hogy mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatát végezte el a közigazgatási bíróság, a Pp. 339/B §-a alapján azt kellett megvizsgálni, hogy a mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat akkor jogszerű, ha a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik.

Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. tv. (továbbiakban: Art.) 134. § (1) bekezdése alapján az adóhatóság a magánszemély kérelme alapján az őt terhelő adótartozást - a magánszemélyt terhelő járuléktartozás kivételével - valamint a bíróság a pótléktartozást mérsékelheti vagy elengedheti, ha azok megfizetése az adózó és vele együtt élő közeli hozzátartozók megélhetését súlyosan veszélyezteti.

Az Art. 143. § (1) bekezdése szerint az adóhatóság másodfokú jogerős határozatát - a fizetési

könnyítés engedélyezése tárgyában hozott illetőleg az elsőfokú határozat megsemmisítését elrendelő határozat kivételével - a bíróság az adózó kérelmére jogszabálysértés esetén megváltoztathatja vagy hatályon kívül helyezi és ha szükséges, az adóhatóságot új eljárás lefolytatására utasítja. Az adóhatóság másodfokú végzésével szemben nincs helye bírósági felülvizsgálatnak.

A fenti jogszabályi rendelkezéseket figyelembe véve jelen perben a bíróság kizárólag az Art. 134. § (1) bekezdése szerinti szempontok alapján elbírált illetéktartozás és szankciók elengedésére vonatkozó felperesi kérelmet elutasító határozat jogszerűségéről kellett hogy döntsön.

Ennek keretében csak az volt vizsgálható, hogy az adózó és vele együtt élő közeli hozzátartozók megélhetésének súlyos veszélyeztetettsége megállapítható-e illetve helyesen mérlegelte-e az adóhatóság a személyi, jövedelmi vagyoni körülmények figyelembevételkor a feltárt bizonyítékokat, köztük az adózó által szolgáltatott adatokat és az adóhatóság részéről hivatalból beszerzett nyilvántartási adatokat és helyesen jutott-e arra a végkövetkeztetésre, hogy a megélhetés súlyos veszélyeztetettsége nem állapítható meg.

A mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat jogszerűségét a bíróság a Pp. 339/B. §-ában foglalt korlátok között vizsgálhatta meg azzal, hogy a bírósági felülvizsgálat során a bíróságnak nincs felülmérlegelési lehetősége.

A felperes a 30 napos keresetindítási határidőn belül benyújtott kereseti kérelmében csak az Art. 1 § (6) bekezdésére hivatkozott mint jogszabálysértésre, mely kimondja, hogy az adóhatóság köteles méltányosan eljárni és ha a törvényekben illetve e törvényben meghatározott feltételek fennállnak, az adótartozást mérsékli illetve fizetési könnyítést engedélyez.

Helyesen utalt az adóhatóság arra, hogy a kialakult bírósági gyakorlat alapján és a fenti törvényi rendelkezés alapján a közigazgatási szerv akkor gyakorolhat méltányosságot, ha annak törvényben meghatározott feltételei fennállnak.

Jelen esetben csak az Art. 134. § (1) bekezdésében meghatározott szempontok alapján volt felülvizsgálható a felperesi kérelem, a megélhetés súlyos veszélyeztetettségét kellett megvizsgálni.

Helyesen érvelt az alperes azzal, hogy ezen mérlegelési jogkörben hozott döntésnél teljeskörűen fel kellett tárni az adózó és vele közös háztartásban élő személyek, köztük a házastárs és a kiskorú gyermek személyi, jövedelmi és vagyoni viszonyait is.

A bíróság a közigazgatási eljárás során lefolytatott bizonyítás anyagából azt tudta megállapítani, hogy teljeskörűen értékelésre került valamennyi személyi, jövedelmi, vagyoni viszonyra vonatkozó adat, információ, amelyeket részben az adózó szolgáltatott a kérelmében illetve a később kitöltött adatlapon, részben az adóhatóság szerzett be a közhiteles ingatlan-nyilvántartási illetve személygépkocsi nyilvántartásra vonatkozó

adatokból.

Helyesen járt el az adóhatóság az egy főre eső jövedelem megállapítása során is. Alaptalanul hivatkozott a felperes arra, hogy az adóhatóság helytelenül számította az egy főre eső jövedelmet.

Az adóhatóság is utalt arra, hogy az egy főre eső jövedelem megállapításakor a kérelem elbírálásának időpontjában már nem a felperes által hivatkozott APEH irányelv volt hatályban. Ezen túlmenően a bíróság minden tekintetben az alperes által részletezett számítási móddal értett egyet. Az egy főre eső jövedelmet akként kellett számítani, hogy a család teljes bevételét el kellett osztani a közös háztartásban élők számával és ez alapján kellett megvizsgálni azt, hogy az egy főre jutó jövedelemösszeg meghaladja-e a mindenkori létminimum összegét.

Abban az esetben hogyha az egy főre eső jövedelem a létminimum összegét nem haladja meg, akkor további vizsgálat nélkül megállapítható a megélhetés súlyos veszélyeztetettsége.

Abban az esetben azonban, ha a létminimum összegét meghaladja az egy főre eső havi jövedelem összege, mint jelen esetben is, tovább kell az adóhatóságnak vizsgálnia és ennek keretében kell vizsgálni a kiadások nagyságrendjét és azt, hogy ténylegesen a családnak milyen havi kiadásai merülnek fel.

Alaptalanul hivatkozott a kérelmező arra, hogy az adóhatóság a kiadásokat nem vizsgálta meg és azt teljes egészében figyelmen kívül hagyta, mert a felülvizsgálni kért másodfokú közigazgatási határozat indokolás 6. oldal első és második bekezdésében részletesen levezette az adóhatóság azt, hogy az adózó milyen kiadásokról nyilatkozott, milyen összegben és azokat teljeskörűen figyelembe vette az adóhatóság.

Helyesen érvelt az alperes azzal is hogy a kiadásokra vonatkozó adózói nyilatkozat nem tekinthető teljeskörűnek, mert az egri lakás kapcsán felmerült kiadásokról, a lakás hasznosításának módjáról semmilyen nyilatkozatot nem tett az adózó.

A felperes és házastársának közös tulajdonában illetve külön tulajdonában álló vagyontárgyak és azok jelen eljárás során történő értékelése kapcsán rámutat a bíróság arra, hogy jelen közigazgatási perben a felperes által hivatkozott családjogi törvény rendelkezései figyelmen kívül maradnak és nem a Csjt. alapján kellett a bíróságnak döntenie arról, hogy mely vagyontárgyak tartoznak közös illetve külön vagyonba, illetve a házastárs a különvagyonába tartozó vagyontárgyakkal felel-e az adózó tartozásáért.

A bíróság minden tekintetben osztja az alperes arra vonatkozó érvelését, hogy jelen méltányossági kérelem elbírálása során az adózó és a vele közös háztartásban élő személyek személyi, jövedelmi, vagyoni viszonyait együttesen kellett értékelni és figyelembe venni teljeskörűen és abból nem lehetett kihagyni a házastárs tulajdonában lévő ingatlanvagyontárgyakat sem függetlenül attól, hogy kinek, milyen arányú tulajdoni hányada áll fenn.

Az ügy érdemi elbírálása szempontjából annak sincs jelentősége, hogy a felsőtárkányi mezőgazdasági ingatlanok jelenleg művelés alatt állnak, vagy sem illetve milyen forgalmi értéket képviselnek, valamint hogy azok tulajdoni hányadához öröklés útján jutott a felperes, mert az ingatlan vagyon teljeskörű feltárása során ezek az ingatlanok sem voltak figyelmen kívül hagyhatóak.

A helyszíni szemle adatai is feltárták, hogy a család lakhatása és megélhetése - bár átlagos színvonalon, de biztosított - ezért helyes az a végkövetkeztetés, hogy a megélhetés súlyos veszélyeztetettsége a személyi, jövedelmi, vagyoni viszonyok teljeskörű értékelése alapján nem volt megállapítható.

Nincs érdemi jelentősége annak, hogy a másodfokú határozatban az adózó tulajdonában lévő vagyontárgyként került megjelölésre a személygépkocsi, mert a fent kifejtett indokok miatt az adózó és vele együtt élő közeli hozzátartozók vagyoni viszonyait teljeskörűen és együttesen kellett értékelni, s ebből a szempontból nincs jelentősége annak, hogy kinek a nevében van a személygépjármű, a havi lízingdíj összege pedig a kiadások között figyelembevételre került.

Az ügy érdemi elbírálása szempontjából az sem bír jelentőséggel, hogy ténylegesen a kiskorú gyermeknek mi a bejelentett állandó lakcíme. Annak volt jelentősége, hogy egy háztartásban hányan élnek és e vonatkozásban az adóhatóság méltányosan eljárva és helyesen vette figyelembe a családban élők számánál a 3 főt, amely az adózóból, a házastársából és a velük együtt élő kiskorú gyermekből áll. Az e tárgyban tett felperesi családjogi törvényre történő hivatkozások jelen perben relevanciával nem bírnak.

A felperes által becsatolt 2009. évi méltányossági kérelmek kapcsán rámutat a bíróság arra, hogy azok nem teszik megállapíthatóvá azt, hogy az adóhatóság jogszabályt sértett jelen közigazgatási eljárás során, amikor a személyi, jövedelmi, vagyoni körülményeket másként értékelte.

Egyrészt a felperes által 18. sorszám alatti előkészítő irata mellékleteként csatolt határozatok 2009. évi, tehát korábbi méltányossági kérelmet bíráltak el, másrészt akkor mások voltak a személyi, jövedelmi, vagyoni viszonyok és a megállapítható tényállás, mert abban az időben a felperes munkanélküli volt.

A jelen perben érkezett kérelem később, 2011. június 21-ei ismételt méltányossági kérelem volt, amely külön kérelemnek minősül és külön közigazgatási eljárásban kellett elbírálni. A közigazgatási hatóságnak és a bíróságnak is a kérelem elbírálásakor hatályban volt tényállás és akkor hatályos jogszabályi rendelkezések alapján kellett döntését meghozni. A 2011. évi időpontban a felperes már nem volt munkanélküli, mert az általa bevallott adatok szerint is rehabilitációs járadékban részesült 56.025 Ft összegben, valamint a család jövedelmét képezte még 12.200 Ft családi pótlék és 53.151 Ft rokkant nyugdíj, valamint havi 25.000 Ft összegű szülői támogatás. Ezen túlmenően a köztes 2010. évben személygépjármű cserére is sor került, tehát a 2011. évi aktuális állapotot kellett irányadónak tekinteni az új kérelem

elbírálásakor.

A bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként azt tudta megállapítani, hogy az alperesi határozat jogszabályt nem sért, a mérlegelési jogkörben hozott határozat meghozatala során a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai a közigazgatási határozatból megállapíthatóak és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik, ezért a felperes kereseti kérelmét el kellett utasítani.

Rámutat a bíróság arra, hogy a Ket. 50. § (1) bekezdésére történő felperesi hivatkozás a 30 napos keresetindítási határidőn túl előterjesztett felperesi hivatkozás, így a bíróságnak érdemben ebben a kérdésben nem kellett döntenie, ugyanakkor az Art. 1. § (6) bekezdés és Pp. 339/B. § rendelkezéseinek felülvizsgálata során a bíróság elvégezte annak felülvizsgálatát, hogy az érdemi döntés meghozatalakor a tényállás teljeskörűen feltárára került-e a közigazgatási hatóság részéről.

A felperes teljes személyes költségmentesség kedvezményében részesült, ezért a tárgyi illetékeljegyzési jog folytán előzetesen le nem rótt, az illetékről szóló 1990. évi XCIII. tv. 43. § (3) bekezdés, 42. § (1) bekezdés a) pontja szerinti eljárási illetéket a Magyar Állam viseli, figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM számú rendelet 14. §-ában foglaltakra is.

A bíróság kötelezte a pereszes felperest a Pp. 78. §, 67. § (2) bekezdés és az ügyvédi díjszabásról szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM számú rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és 3. § (6) bekezdése alapján a felperes az alperes javára jogtanácsosi munkadíj megfizetésére, melyet az elvégzett munkával arányban állóan ítél meg a bíróság. Ennek során figyelembe vette az alperes jogi képviselője által szerkesztett okiratok számát és terjedelmét valamint azt, hogy a tárgyalásokon nem bejegyzett jogtanácsos képviselte az alperest.

Alapos volt az alperes postaköltség és fénymásolati költség megtérítésére vonatkozó készkiadás iránti igénye, mert a közigazgatási iratok teljes terjedelemben fénymásolat formában, postai úton becsatolásra kerültek. A készkiadások megállapítására az IM rendelet 4. §-a alapján került sor.

A bíróság ítélete ellen a Pp. 340. § (1) bekezdése alapján nincs helye további jogorvoslatnak.

E g e r, 2013. január 18.

Dr. Szalai Tünde s.k.
törvényszéki tanácselnök

A kiadmány hitelül: